

Ebba Strange (SF):

Når nu hr. Knud Lind har rejst spørgsmålet, vil jeg da gerne understøtte det, han siger, for jeg har da bestemt også opfattet det sådan, at det var én gang om året, man skulle meddele, at man ikke ønskede, at éns kontingent skulle bruges til bidrag til politiske partier. Hvis det ikke er meningen, så er lovteksten uklar.

Jeg synes også, at når man har meddelt det én gang, må det gælde, indtil man meddeler noget andet. Det kan jo være, man finder ud af, at nu vil man for resten gerne alligevel, for nu har både verden og éns egen opfattelse ændret sig. Men det er i hvert fald vigtigt, at vi får det opklaret.

Så vil jeg sige, at det er rigtigt, når justitsministeren siger, at meget af det arbejde, der foregår ude i grundorganisationerne, det er ulønnet, frivilligt arbejde. De har ikke mange store regnskaber at offentliggøre, det er jeg helt enig i. Men hvis vi skal have klaring på, hvor vores partier får deres tilskud fra, synes jeg, det er vigtigt også at få offentliggjort lokalregnskaberne.

Det er meget godt, hr. Frank Jensen siger, at vi ikke ønsker amerikanske tilstande og en personfikseret valgkamp. Nej, det gør jeg heller ikke, jeg betragter også partierne som grundelementet. Men der er også noget med, at udviklingen ikke retter sig efter, hvad hr. Frank Jensen og jeg ønsker. Det er min opfattelse, at vi i virkeligheden ser en mere og mere personfikseret valgkamp også i Danmark, og jeg tror, at udbredelsen af de elektroniske medier er medvirkende til det. Derfor hører vi også folk – også nogle, der sidder i dette Folketing – som har ført kolossalt dyre personlige valgkampe.

Det er derfor, SF foreslår, at det ikke alene er landsorganisationerne, men også lokalorganisationerne, hvert enkelt medlem og hver enkelt kandidat til valgene, der skal kunne fremlægge deres regnskaber, skal kunne svare på, hvem det er, der har finansieret deres valgkamp. Jeg for mit vedkommende vil i hvert fald gerne fortælle det, og det ville jeg ønske alle andre også ville. Så selv om hr. Frank Jensen ikke ønsker, at tilskuddene skal gives til kandidaterne, så sker det i virkelighedens verden, og det er derfor, vi skal tage fat på dette.

Så har hr. Knud Lind et par gange nævnt det tilskud, som LO og måske også andre organisationer – det ved jeg ikke – giver til Det Fri Aktuelt. Dertil vil jeg sige: Skal vi nu ikke holde op!

Har fagbevægelsen ikke lov til at udgive en avis? Har Arbejdsgiverforeningen ikke lov til at udgive et tidsskrift? Jeg mener altså, at det er LO's fuldstændig egen frie beslutning, om de vil udgive en avis, og det synes jeg er noget helt andet end det, vi taler om i dag.

Endelig taler hr. Jørgen Estrup om sanktioner mod organisationerne. Jeg ville gerne have, at det var partiregnskaberne, der skulle underlægges denne skarpe revision, så man kunne krydsrevidere og gå tilbage og se, om midlerne også er skaffet på en måde, som er i overensstemmelse med lovgivningen.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg tror, at i den tid, jeg efterhånden har siddet i Folketinget, har jeg deltaget i en halv snes debatter om dette emne, og man kan sige to ting om disse debatter: dels er de som regel altid lange, dels er de som regel altid meget principielle og rører ved helt centrale ting i vores politiske liv.

Jeg synes, at vi også i dag har fået understreget, at dette i høj grad drejer sig om, hvilke rettigheder vi synes den enkelte person skal have som medlem af en organisation, og hvilke rettigheder man har som vælger i forhold til det politiske spektrum af partier og selvfølgelig ikke mindst til det politiske parti, man selv tilslutter sig.

Det, at vi samtidig har haft en ironisk undertone i debatten i dag, viser noget om, at der er behov for en stadig debat om disse emner. Det er jo oplagt, at der er sagt ting fra denne talerstol, som understreger, at vi langtfra er ved slutningen.

Jeg vil gerne sige, at fra radikal side opfatter vi dette som første skridt på en ganske lang vej, og selvfølgelig starter dette første skridt i Folketinget. Det er klart, det er Folketinget, der lovgiver, men det er den folkelige debat, der afgør, hvor vi skal ende. Derfor vil jeg gerne tage tråden op i relation til det, hr. Kofod-Svendsen tidligere sagde, at min ordførertale havde lidt præg af, at hvis ikke man får den, man elsker, så elsker man den, man får.

Ja, det er jo sådan lidt af et vielsesritual, hr. Kofod-Svendsen dér lægger op til, og vi vil gerne i første omgang gifte os med denne lov, men vi har altså også den opfattelse, at et ægteskab holder ikke nødvendigvis for livstid, og her kan man måske forestille sig, at ægteskabet bliver af kortere varighed.